Den britiske statsmand og premierminister, Sir Winston Churchill, siges at være ophavsmand til den lidt sarkastiske bemærkning om, at "mennesket fra tid til anden falder over sandheden, men for det meste blot rejser sig op og går videre".

Nu er sandheden jo et vidt begreb – og måske er det også vidtløftigt i en politisk debat overhovedet at tale om, hvad der er sandt og falskt. Ikke desto mindre har denne sommer været en øjenåbner for mange – ja helt ind i kontorerne hos de helstøbte jubeleuropæere er man begyndt at åbne øjnene. EF-domstolens angreb på de danske EU-forbehold og vor udlændingepolitik har alligevel været for grove til, at VK-regeringen som så ofte før har kunnet bagatellisere og ignorere det.

Dansk Folkeparti har i årevis kritiseret det, man kalder EF-domstolens politiske aktivisme. Og hvorfor så det? Jo, fordi dommere ikke er folkevalgte – og derfor skal afholde sig fra at træffe politiske beslutninger. I et demokrati er det ikke domstolenes opgave at ændre på love og fastsætte reglers indhold. I et demokrati er det folket, der gennem sine repræsentanter afgør den slags. Men kan man tale om et folkestyre uden folk? Selvfølgelig ikke. Det giver ligeså lidt mening som at tale om en forlystelsespark uden forlystelser.

Naturligvis skal vi da have domstole. Også i EU. Men mindst ligeså naturligt er det, at vi skal have politikere, som kan vælges eller forkastes. Men hvordan forkaster man en dommerskabt politik, når dommere ikke skal vælges? Dette problem har den såkaldte metock-dom været med til at åbne manges øjne for.

Endelig kunne regeringen på eet punkt se, at EF-domstolen udgjorde et problem. Der havde nu ellers været sager nok forinden. Udlændingeloven er nemlig langt fra den første lov, som domstolen beslutter sig for at tilsidesætte. For nyligt underkendte domstolen den nordiske arbejdsmarkedsmodel; den var vi ellers godt tilfreds med. Ja, statsministeren var faktisk så tilfreds, at han var ved at overbevise de andre lande om at overtage den. Men så kom domstolen i vejen.

Det er også domstolen, der har forbudt en ordentlig fødevarekontrol, fordi det gør det vanskeligt for virksomhederne. Det er domstolen, der har ophævet vores bopælspligt på landbrugsejendomme. Det er domstolen, der har indført fælles strafferegler i EU – og nu er turen altså kommet til vores udlændingepolitik. Det var utvivlsomt i 11. time, at regeringen indså problemet. Eller så sandheden, hvis vi skal bruge Churchill's udtryk.

Tidligere på ugen havde jeg fornøjelsen af at besøge selveste EF-domstolen i Luxembourg. Sammen med en mindre delegation – også af regeringspartierne. I samlet flok drog vi af sted og gjorde vel hver i sær vore tanker. Men næppe var mødet overstået, før man i pressen kunne læse, at regeringens repræsentanter trak sin kritik fra i sommer tilbage. Efter mødet med dommerne i Luxembourg havde man nu forstået, at det hele bare var en misforståelse; at det er politikernes skyld og uduelighed, der gør, at dommerne nødvendigvis må lave klarere regler – og at der derfor overhovedet ikke var noget at bebrejde domstolen.

Væk var de bekymrede ord om demokrati og folkestyre. Og pludselig kunne man genkende den gamle EU-parole. Ikke se; ikke høre – og da slet ikke mene noget, som eu-eliten ikke kan lide. Det er svært ikke at give gamle Churchill ret. Nok snubler mennesket fra tiden til anden over det, der kunne ligne sandheden. Men for det meste rejser det sig blot op og går videre som om intet var sket.

I stedet for at tale eu-kleresiet imod, sige fra og protestere, så er ja-partierne mere optaget af at gøre EU hypet, som én af Venstres nye kandidater udtrykker det. Det handler åbenbart ikke om indhold – men om indpakning.

Ser vi på feltet af kandidater til næste års europaparlamentsvalg, er det ret tydeligt, at det slet ikke handler om at kæmpe for Danmarks interesser, men om at være duks og lydig over for EU.

En tidligere minister, som snorksov igennem forhandlinger om opholdsdirektivet, der udgør bomben under vores udlændingepolitik. En tidligere politisk ordfører, der blev sendt i skammekrogen, men nu er taget til nåde. Og en tidligere tv-vært, der har svært ved at finde ud af, om det mon var Osama bin Laden eller George Bush, der stod bag terrorangrebet 11.september.

Tidligere, tidligere, tidligere – det synes at være det gennemgående træk, når ja-partiernes eu-visionerne skal realiseres. Men har vi brug for folk med fremtiden bag sig? Eller har vi har brug for folk, der ved, hvad de vil – og tør kæmpe Danmarks sag.

Vi har brug for folk, der kan sige fra. Hvad er der egentlig sket med typer som Margaret Thatcher, der turde tale EU-kommissionen, EF-dommerne og hele den arrogante elite af embedsfolk midt imod og sige ”I want my money back”? Det er folk af denne støbning, som vi har brug for i EU; folk, der tør sige fra, når EU dag for dag bevæger sig længere væk fra befolkning – for samtidig time for time at æde sig ind på vores suverænitet.

I want my country back! Dét burde være den fælles parole, når vi til næste år går til eu-valg. Vi vil ikke have sharia ind ad bagdøren. Vi finder os ikke i en undergravning af vores forbehold. Og vi vil ikke dirigeres af dommere og andre landes politikere. Vi vil derimod holde fast i vores frihed, i vores sikkerhed – ja, giv mig Danmark tilbage!

Selvfølgelig skal vi samarbejde med andre lande. Naturligvis skal vi samarbejde om at bekæmpe terror. Vi skal samarbejde om løse miljøproblemer – og om at skabe gode betingelser for vores erhvervsliv og økonomi i en global tidsalder, hvor de finansielle kriser lurer lige under overfladen.

Men bekæmper vi international kriminalitet ved at nedlægge grænserne og åbne for alskens handel med våben, sprængstoffer, mennesker og narko? Bekæmper vi terrorisme ved at forbyde lande at føre deres egne udlændingepolitik? Eller gør vi det ved at sætte en effektivt filter op mellem landene og standse de frø af ugræs, der i dag flyver over de gamle landegrænser…?

Eller løser vi problemerne i den finansielle sektor ved at lade os indlemme i en valuta, som domineres af ikke bare de svage sydeuropæiske økonomier, men nu også af lande som Slovenien, Slovakiet og snart Polen? Naturligvis ikke – og den seneste udvikling på finansmarkederne har jo netop vist, hvor godt Danmark står sig som et frit, men naturligvis internationalt engageret land.

Man skal vist være meget enfoldig – eller forblændet af EU's 12 funklende stjerner – for at tro på, at det gavner dansk økonomi, når man fjerner grundlaget for vores arbejdsmarked; når man sår tvivl om vores pensionssystemer; når man udfordrer vores sundhedssystem – og når man helt ned i mindste detalje vil regulere borgernes dagligdag. Fra vores gøren og laden på internettet til indholdet af vores julekonfekt blander EU sig nidkært i, hvordan vi må, kan, skal og bør opføre os.

Derfor siger vi i al enfoldighed – og efter inspiration fra Thatcher: We want our country back! Vi vil have Danmark tilbage som en fri nation, der er bundet af nutid og ansvar – både nationalt og internationalt – men ikke er gennemstyret af et overformynderisk EU, styret af dommere og embedsmænd, fjernt fra befolkning og virkelighed.

Før i tiden talte man om begrebet ”subsidiaritet”. Det er som om, det i dag er blevet helt afløst – af grundløs naivitet! Læser man arbejdsprogrammet for det kommende formandskab, er der i hvert fald ikke meget, der er overladt til medlemsstaterne. Man lægger ud med socialpolitikken, går derpå til skattepolitikken – og videre til spørgsmål om demografi, menneskerettigheder, integration og uddannelse. Men selv spørgsmål som sport, organdonation, kultur og unge er noget, EU skal blande sig i. Var det egentlig den oprindelige idé med et fællesskab i EU?

Naturligvis ikke. Og derfor skal der friske kræfter til. Ikke folk – ministre og tv-værter – med fortiden bag sag. Men folk med vilje bag sig og fremtiden for sig. Dansk Folkeparti har fremtiden for sig. Vi har befolkningen med os – ikke bare her i Danmark, men i Frankrig, i Irland, i Holland og alle de andre lande, hvor politikerne er for bange til at spørge befolkningerne til råds.

Vi frygter ikke folket. Vi er en del af folket. Det danske folks folkeparti – med plads for os alle; plads for alle, der vil, som Oskar Hansen klart har sagt det. Plads for dem, der vil. Vi vil – et frit Danmark. Vort Danmark.